

03 AUG 2018

РЕПУБЛИКА СРБИЈА

ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ

14 ПЗ број 313/2016

Дана 10.07.2018. године

Београд

Тимочка 15

У ИМЕ НАРОДА

ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ, и то судија Радмила Радић као судија појединачац, у парници тужиоца **НЕБОЉШЕ СТЕФАНОВИЋА** из Београда, ул. Партизанске авијације бр.65, чији је пуномоћник Владимир Пантелић, адвокат из Београда, ул. Кондина бр. 26/2, против тужених **ВЕСНЕ ПЕШИЋ** из Београда, ул. Илије Гарашанића бр.35, новинара портала „Пешчаник“, чији је пуномоћник Катарина Костић, адвокат из Београда, ул. Таковска бр.19, **СВЕТЛАНЕ ЛУКИЋ** и **СВЕТЛАНЕ ВУКОВИЋ**, главних и одговорних уредника портала „Пешчаник“ и **УДРУЖЕЊА ГРАЂАНА „ПЕШЧАНИК“**, сви на адреси ул. Таковска бр.22, Београд, чији је заједнички пуномоћник Катарина Радовић, адвокат из Београда, ул. Влајковићева бр.28, ради накнаде нематеријалне штете, вредност предмета спора 200.000,00 динара, након одржане усмене и јавне главне расправе, закључене дана 10.07.2018. године, донео је следећу:

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ тужбени захтев тужиоца **НЕБОЉШЕ СТЕФАНОВИЋА** из Београда па се **ОБАВЕЗУЈУ** тужени **ВЕСНА ПЕШИЋ** из Београда, новинар портала „Пешчаник“, **СВЕТЛАНЕ ЛУКИЋ** и **СВЕТЛАНЕ ВУКОВИЋ**, главни и одговорни уредници портала „Пешчаник“ и **УДРУЖЕЊЕ ГРАЂАНА ПЕШЧАНИК**, сви из Београда да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете због повреде части и угледа, солидарно исплате износ од 200.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 10.07.2018. године па до коначне исплате, у року од 8 дана од дана пријема писаног отправка ове пресуде, под претњом принудног извршења.

НАЛАЖЕ СЕ туженима главним и одговорним уредницима портала „Пешчаник“, **СВЕТЛАНИ ЛУКИЋ** И **СВЕТЛАНИ ВУКОВИЋ**, обема из Београда , да о свом трошку јавно објаве правоснажну пресуду којом је изречена обавеза накнаде штете, у првом следећем издању портала „Пешчаник“ рачунајући од дана доношења пресуде

ОДБИЈА СЕ тужбени захтев тужиоца НЕБОЛШЕ СТЕФАНОВИЋА из Београда којим је тражио да суд наложи туженим ВЕСНИ ПЕШИЋ из Београда и УДРУЖЕЊУ ГРАЂАНА ПЕШЧАНИК из Београда, да о свом трошку јавно објаве правоснажну пресуду којом је изречена обавеза накнаде штете, у првом следећем издању портала „Пешчаник“ рачунајући од дана доношења пресуде, **КАО НЕОСНОВАН.**

ОБАВЕЗУЈУ СЕ тужени ВЕСНА ПЕШИЋ из Београда, новинар портала „Пешчаник“, СВЕТЛАНА ЛУКИЋ и СВЕТЛАНА ВУКОВИЋ, главни и одговорни уредници портала „Пешчаник“ и УДРУЖЕЊЕ ГРАЂАНА ПЕШЧАНИК, сви из Београда, да тужиоцу НЕБОЛШИ СТЕФАНОВИЋУ из Београда солидарно надокнаде трошкове парничног поступка у износу од **95.100,00 динара**, а у року од 8 дана од дана пријема писаног отправка ове пресуде, под претњом принудног извршења.

О б р а з л о ж е њ е

Тужилац је дана 27.07.2016. године, преко пуномоћника, поднео тужбу овом суду против тужених са тужбеним захтевом ближе одређеним у изреци ове пресуде. У прилог тужбеног захтева навео је да је дана 14.05.2016. године на порталу „Пешчаник“ објављен текст под насловом „Досљавање“ аутора Весне Пешић, овде првотужене, а којим текстом је тужиоцу повређено достојанство личности и право на аутентичност и причињена му је нематеријална штета у виду повреде личне и професионалне части и угледа, имајући у виду да је предметним текстом наведено низ увреда на рачун тужиоца, чиме је повређен Закон о јавном информисању и медијима, важећи међународни стандарди људских права и јавни интерес у области јавног информисања. Наиме, текстом објављеним на интернет порталу „Пешчаник“, је малициозно и нетачно пренета изјава тужиоца подвом нелегалног рушења објекта у Херцеговачкој улици, текст не доприноси јавној расправи о наведеном догађају и није усмерен на решење проблема, већ је објављени текст усмерен на вређање и субјективну категоризацију тужиоца, на вређање његовог достојанства, угледа и части јер се у спорном тексту наводи „једино је глупост министра полиције Небојше Стефановића ненадмашна и непредвидива“ и „до сада нисмо још открили зашто је баш њему додељена улога да испадне најглупљи“. Осим тога што се оваквим оценама грубо повређују људска права тужиоца, у предметном тексту је погрешно и нетачно пренет и интерпретиран тужиочев интервју дат новинарима, јер се у тексту објављеном на порталу „Пешчаник“ наводи: „Једино је глупост министра Стефановића ненадмашна и непредвидива. До сада нисмо открили зашто је баш њему додељена улога да испадне најглупљи. Можда зато што се он увек појављује после Вучића да запуши преостале рупе. И какве бисере видесмо овог пута? Изјавио је да је спин то што је главна вест у Србији рушење три нелегална објекта у Савамали... Министар је мудро додао да рушење на такав начин не сме да се дешава, али и када се деси, никако не треба да буде главна вест у Србији ... Јесте му то много глупо, али ово што следи је најглупље. На питање новинарке зашто полиција није реаговала када су унесрећени чувари и власници објекта у Савамали обавестили шта се дешава, он је рекао да полиција није смела да реагује јер није дозвољено угрожавати животе полицајаца! Могла је, каже министар, да их убије електрична струја из порушених објекта: И ето шта је испало - полиција служи томе да чува полицију. Министар је лепо објаснио да се ради о грађанима чији су објекти служили за стицање богатства, да су то грађевине добијене

спрегом политике и тајкуна“. Осим што спорни текст садржи низ увреда на његов рачун чиме му је повређен углед и достојанство, а тиме и одредбе Закона о јавном информисању и медијима, садржи и нетачно пренет интервју који је тужилац дао и који је, на питање водитеља: „Шта се то дешава са причом о рушењу објекта у Херцеговачкој улици у Београду, то се десило пре две недеље. Зашто још не знамо ко је порушио те објекте?“, одговорио следеће: „Пре свега хоћу да вам кажем да полиција ради на расветљавању случаја, ми ћemo овај случај да истражимо као што смо решили и остале случајеве. Показали смо то и у случају да кажем свега осталог што је било у јавности и у последњих неколико недеља, или последње две године, дакле интезивно се радило и расветлићемо овај случај, али хоћу да вам кажем шта је ту спин, спин је да је главна вест рушење три нелегална објекта, три нелегална магацина, они нису стамбени објекти, они (ни)су куће, ту нису живели људи, то су неки магацини, бараке, што не сме да се дешава, дакле, не сме да се дешава и не може а буде главна вест покушај спина да то буде главна вест у Србији.....показаћемо и шта се овде дешавало, ето државни органи ће одрадити свој посао, али пре свега хоћу да кажем главна вест у Србији треба да буде због чега ми живимо, то је генерални спин...пустите да истрага покаже све...секретаријат за легализацију, све комисије, одбиле су легализацију јер је немогуће да тамо имате објекат, па не можете ни ви, па не могу ни ја, не може било који грађанин да узме и да подиже где год му падне на памет објекат којим зарађује новац. Дакле, није то објекат у коме је сада смештен неко па се сада ето нека хуманитарна организација, него се користио за стицање новица, стицање богатства“ Због овако објављених неистинитих информација, тужилац је претрпео душевни бол због стварања погрешне представе о његовој личности чиме му је причинена нематеријална штета у виду повреде личне и пословне части и угледа, а повређен је и јавни интерес регулисан чл.15 Закона о јавном информисању и медијима. Истакао је да је првотужена аутор спорног текста, да су друготужена и трећетужена уреднице сајта на коме је објављен спорни текст, док на сајту АПР-а не постоји подatak које је главни и одговорни уредник медија „Пешчаник“ већ само подаци о издавачу који је четвртотужени. Имајући у виду све наведено, предложио је да суд тужбени захтев усвоји. Трошкове поступка је тражио и определио.

Првотужена је преко пуномоћника у одговору на тужбу, оспорила тужбу и тужбени захтев у целости наводећи да је тачно да је она у спорном тексту написала утужене наводе, али да у спорном тексту није пренет тужиочев интервју на који се исти позива у тужби и чији транскрипт је доставио, ни тај ни неки други, већ се парафразирају и коментаришу изјаве које је тужилац дао за РТС дана 12.05.2016. године, дан пре писања спорног текста и у којој изјави је тужилац навео: „Али када дође до угрожавања живота полицијаца као на пример када имамо исечене напонске каблове, онда заиста полиција не поступа, значи не прилази том делу док се на отклони опасност по животе полицијаца“. Истакла је да је тужилац, као министар полиције и носилац јавне функције, дужан да трпи критику без обзира да ли га врећа, да су утужени наводи критика рада тужиоца у обављању његове јавне функције, да исти нису безразлоган лични напад на тужиоца, већ коментар и критика његовог деловања као министра полиције, и да су исти наводи заправо вредносни судови који су слободни и допуштени када имају чињеничну подлогу, а то је у конкретном случају догађај у Херцеговачкој улици у Савамали у Београду, односно рушење нелегалних објекта, о коме се изјашњавао и Заштитник грађана који је у свом извештају указао на чињенице и пропусте у деловању органа и службеника полиције, и дао препоруку МУП-у на чијем је челу тужилац за поступање ради отклањања утврђених

неправилности и пропуста у раду, као и изјава овде тужиоца да је све то „спин и да полиција не излази док се не отклони опасност од пресечених напонских каблова, а која изјава је неодговорна и звучи као да се министар „руга грађанима“. У том контексту је првотужена на целу ту ситуацију заокружену тужиочевом изјавом, реаговала као на „врхунску глупост“ и у том духу је и наслов предметног текста „Досољавање“. Да је оваква критика била потребна и оправдана указује и развој догађаја до данас. Оспорила је и висину тужбеног захтева, јер сматра да тужилац није ни претрпео штету, наводећи да тужилац није употребио ни једно од других средстава правне заштите већ је само поднео тужбу, што указује да је заправо покушај тужиоца да спречи тужене да критикују власт и да угushi независну критичку мисао и реч. Истакла је да она није новинар него слободни интелектуалац, доктор социологије, политичарка и борац за људска права, квалификована да анализира друштвена и политичка збивања, те да није тужиоцу причинила никакву штету, нити је створила погрешну слику о тужиочевој личности, јер се његовом личношћу није ни бавила већ се бавила резултатима његовог рада и његовим деловањем у оквиру обављања функције министра унутрашњих послова, а што је видљиво и из самог текста у коме се првотужена обраћа тужиочевој „функцији“ а не „личности“. Дакле, у конкретном случају у питању је слобода изражавања зајемчена чл.46 Устава Републике Србије и чл.10 Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода, као и чл.2 Закона о јавном информисању и медијима, и тужиља сматра да не постоји разлог да се њена слобода говора ограничи и санкционише због тога што је тужилац увређен јер је његово деловање као министра унутрашњих послова критиковано као „глупо“. Навела је и да Закон о јавном информисању и медијима не прописује могућност да се аутору текста наложи објављивање пресуде. Предложила је да суд тужбени захтев одбије. Трошкове поступка је тражила и определила.

Друготужена, трећетужена и четвртотужени су преко заједничког пуномоћника у одговору на тужбу, оспорили тужбу и тужбени захтев у целости наводећи да спорни текст представља коментар првотужене на догађај који се у ноћи између 24. и 25. априла догодио у насељу Савамала у Београду, када су маскирана лица рушила објекте на раскрсници Херцеговачке и Мостарске улице, те критику изјаве и ставова које је поподом рушења дао овде тужилац као министар унутрашњих послова. Истакли су да предметни текст не представља информацију него мишљење аутора и његов вредносни суд, а да је накнаду штете према чл.112 Закона о јавном информисању и медијима могуће тражити само због објављивања информације, да спорни текст представља дозвољену критику у оквиру слободе изражавања, да су неистините тврђење о нетачно пренетом интервијуу тужиоца и да је захтев за накнаду штете превисоко постављен. Наиме, право на накнаду штете према чл.112 ст.1 Закона о јавном информисању и медијима, има лице на које се односи информација чије је објављивање у складу са овим законом забрањено, при том, закон прави јасну разлику између информације с једне и идеја и мишљења с друге стране, прописујући у чл.3 ст.1 да слобода јавног информисања обухвата између осталог „слободу прикупљања, објављивања и примања информација“ и „слободу формирња и изражавања идеја и мишљења“, у чл.9 дефинише обавезу новинарске пажње само у вези с објављивањем информација, те се следствено томе право на одговор из чл.83 и право на исправку из чл.84 може користити само у погледу информације која се тиче лица које их подноси, али не и у погледу идеја и мишљења о том лицу, а чл.112 Закона изричito предвиђа могућност накнаде штете само у вези са објављеним информацијама али не и у вези са израженим идејама и мишљењима. Предметни текст представља дозвољену

критику у оквиру слободе изражавања која је зајемчена Уставом Републике Србије и Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода, која може бити ограничена само у случају да је то неопходно у демократском друштву у циљу заштите одређених интереса, укључујући заштиту права и угледа других лица, а с обзиром да је у конкретном случају реч о политичкој дебати, где ауторка даје само свој вредносни суд и мишљење, које при том не представља никакву нову информацију, а имајући у виду чињеничну подлогу и то на шта се текст односи, спорни текст представља допринос јавом сучељавању мишљења и нема места ограничавању слободе изражавања. Даље су навели, да је предметни текст верно сажео изјаву тужиоца зашто полиција није реаговала приликом рушења у Савамали, а осим тога спорни текст не представља коментар једног тужиоцевог интервјуа датог поводом рушења у Савамали, већ се бави комплетном медијском сликом која је створена поводом рушења објекта у Савамали и представља коментар понашања и изјава тужиоца у вези са овим догађајем. Осим тога, истакли су да је писина накнаде штете превисоко постављена. Предложили су да суд тужбени захтев одбије. Трошкове поступка су тражили и определили.

Суд је након спроведеног доказног поступка, а након савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата поступка, у складу са одредбом члана 8 Закона о парничном поступку, утврдио следеће чињенично стање:

Међу парничним странкама је неспорно да је на интернет порталу „Пешчаник“ дана 13.05.2016. године (у тужби наведен датум 14.05.2016. године) објављен текст са насловом „Досолјавање“ са садржајем наведеним у реферату тужбе, док је све остало било спorno.

Увидом у извод са сајта „Пешчаник“ утврђено је да је „Пешчаник“ удружење грађана основано 2008. године и да су главне и одговорне уреднице Светлана Лукић и Светлана Вуковић.

Увидом у извод са сајта агенције за привредне регистре од 26.07.2017. године, утврђено је да је у регистар удружења уписано Удружење грађана „Пешчаник“ и да нема података које главни и одговорни уредник медија „Пешчаник“.

Увидом у одштампани чланак са сајта Peščanik.net утврђено је да је дана 13.05.2016. године, портал „Пешчаник“ објавио текст под насловом „Досолјавање“ у коме се између осталог наводи: „Добро, све је то проваљено. Једино је глупост министра Стефановића ненадмашна и непредвидива. Досада нисмо открили зашто је баш њему додељена улога да испадне најглупљи. Можда зато што се он увек појављује после Вучића да „запуши“ преостале рупе. И какве бисере је просуо овога пута? Изјавио је да је „спин“ то што је главна вест у Србији рушење три нелегална објекта у Савамали. Баш само три објекта? А видесмо ону гомилу шута коју багери данима уклањају, а и рушење је трајало целу ноћ. Министар је мудро додао да рушење на такав начин не сме да се дешава, али и када се деси, никако не треба да буде главна вест у Србији. Него ваљда треба да буде споредна, или да је нема као вести да маскирани људи ноћу нелегално руше центар града и врше сијасет кривичних дела. Јесте му то много глупо, али ово што следи је најглупље. На питање новинарке зашто полиција није реаговала када су унесрећени чувари и власници објекта у Савамали обавестили шта се дешава, он је рекао да полиција није смела да реагује јер није дозвољено угрожавати животе полицијаца! Могла је, каже министар, да их

убије електрична струја из порушених објеката: И ето шта је испало - полиција служи томе да чува полицију. А грађани, њима шта бог да, нека их удари струја. У ствари, тако им и треба. Министар је лепо објаснио да се ради о грађанима чији су објекти служили „за стицање богатства“, да су то грађевине добијене спрегом политike и тајкуна. Вучић је већ претио да ће се испитати ко је тим тајкунима дао дозволе да подижу нелегалне објекте који сметају његовој визији Београда на води, где има све да сија и шљашти. Што да се ти „тајкуни“ багерима не растерају кад министар каже да им је десет пута одбијена легализација изграђених објеката. Баш десет пута.“

Суд је на рочишту дана 31.05.2018. године, извео доказ прегледом снимака РТС-а од 12.05.2016. године и ТВ Н1 од 13.05.2016. године, и читањем транскрипта ових емисија, који су суду достављени дана 12.06.2018. године и утврдио следеће:

На основу транскрипта ТВ прилога емитованог на РТС-у дана 12.05.2016. године, утврђено је да је Заштитник грађана изјавио да је „неспорно утврђено у поступку контроле да полиција није радила свој посао како треба и да то што је оставила грађане на милост и немилост људима у фантомкама није резултат појединачне процене неког полицајца већ да је таква наредба дата“. Министар унутрашњих послова, Небојша Стефановић, овде тужилац је на то одговорио да „свакако нико из врха полиције заиста није дао било какво наређење којим се наређује нешто противзаконито. Али када дође до угрожавања живота полицајца, као на пример када имамо исечене напонске каблове, онда заиста полиција не поступа, значи, не прилази том делу, док се не отклони опасност по животе полицајца, али излази на терен као што је патрола Савског Венца изашла на терен. Ја свакако могу да инсистирам на спровођењу истрага али их ја лично не спроводим. Тако да, нити ћу слушати било какве снимке, нити ћу ја спроводити истрагу. То ради тужилац, и по налогу тужиоца се истраге и спроводе“.

На основу транскрипта ТВ прилога емитованог на ТВ Н1 13.05.2016. године, утврђено је да је новинарка изјавила да „су грађани звали број 192 у ноћи рушења објеката у Херцеговачкој и улици Браће Крсмановић да би им полиција помогла јер их је напала група маскираних људи. Оператерке су због наређења врха полиције грађане упућивале на комуналну. Министар Небојша Стефановић тврди да су те ноћи полицајци били у опасности од покиданих каблова за напајање струјом, те зато нису смели прићи том делу града. Међутим, у транскриптима разговора спомињу се фантомке, а не исечени напонски каблови, што наводи на закључак да полиција није знала за опасност од струје када су стигли први позиви грађана.“ Спикер је прочитao извештај полиције и транскрипт разговора полиције и грађанина И.И.: „У три сата и двадесет један минут ујутру, чује се да грађанин И.И. дежурној полицијској службеници пријављује да је код њега дошао усплахирени чувар, и каже дошла нека банда, њих десеторица, и каже с фантомкама, руше све живо, њега отерили:“ Новинарка затим изјављује: „После овог позива, уместо да полиција дође до чувара у улици Браће Крсмановић, он је, око сат касније отишao по њу, у најближу станицу Савски Венац. Двојица полицајца враћају се с чуваром на рушевине, а диспечер Електропривреде бележи у свом дневнику „да у пет и тридесет на пријаву полиције да је проводник на земљи код стадиона ФК „Железничар“, адреса Браће Крсмановић без броја, дежурна екипа је дошла на лице места у 6 и 10 и констатовала да је напајање за помоћне зграде, које су срушене од стране НН лица, на земљи, предметни распон је искључен на стубу.“. Новинарка је потом изјавила да је слична ситуација

забележена и у Савамали, а спикер је прочитao допис Електропривреде: „Такође је констатовано да је покидана електрична мрежа која је напајала објекте у улици Херцеговачкој и Мостарској“ Новинарка је изјавила: „По казивању в.д. директора полиције Владимира Ребића, датој Заштитнику грађана, полиција тог јутра није обавила увиђај на рушевинама, пошто су каблови варничили. Према евиденцији ЕПС-а, квар је отклоњен истог дана. Међутим, увиђај никада није обављен. Рушевине које су доказ ноћног дивљања маскираних, уклањају се по дану, данима.“

Тужилац Небојша Стефановић је у свом исказу датом у својству парничне странке на рочишту дана 27.04.2018. године, навео да је спорни текст објављен пре отприлике годину и по дана на порталу “Пешчаника”, неко од сарадника му је јавио за исти, прочитao је спорни текст који је касније пренет и у медију “Блиц”, и спорни текст је доживео тако да је била намера да се он увреди речима изнетим у тексту, јер онако како је назначено - “једино је глупост министра Стефановића ненадмашна и непредвидива” , очигледно је била намера да се он овим речима увреди. Никада није пријатно када се овако нешто прочита, иако је свестан функције коју обавља, а министар је Министарства унутрашњих послова од априла 2014. године. У јавном послу је од раније, био је председник Народне скупштине у периоду од 2012. до 2014. године, и свестан је да постоје критике које нису истините, али сматра да је то део посла и да је јавни функционер дужан то да трпи. Предметни текст не представља оно што је као јавни функционер дужан да трпи. Да је то текст који се бави тиме шта он ради везано за његов посао и да критикује његове поступке, то да ли би се он сложио или не, одговорио би у медијима, али у конкретном случају то се није десило јер је то била увреда у којој вас неко назива “глупим” и да је ваша глупост ненадмашна и на то је тешко одговорити. Нико га није звао из “Пешчаника” да му пружи могућност на адекватан одговор. Не сматра да је предметни текст представљао изношење критичког мишљења аутора, овде првотужене, већ је то била директна увреда њега и чланова његове породице. Критику је дужан да трпи али увреду није. Има супругу, малолетну кћер узраста 6-7 година, родитеље. Оно што је свима сметало је то што медији без икакве провере објављују овако нешто увредљиво. Сматра да је изношењем овакве увреде на јавни начин у средствима јавног информисања повређена његова част и његов углед јер овај текст чита велики број људи који могу сматрати да се он нереаговањем слаже са оним што је написано. Није имао здравствених проблема поводом предметног текста, иако годинама ради стресан посао. Дао је интервју новинару РТС-а, после неког времена од рушења објекта у Херцеговачкој улици у делу Београда “Савамала”, мисли да је то било у априлу 2016. године, и претпоставља да је рекао све оно што је наведено у транскрипту, који је приложен уз тужбу, а у вези рушења објекта у Савамали. Више пута је у јавности објашњавао да по нашем Закону о полицији, полицијом не управља министар полиције већ директор полиције. Првотужена има право да изнесе сваку врсту критике, што је и радила свих претходних година и да се овде радило о критици, данас не би били у суду. Мисли да првотужена разликује увреду и критику. Предметни текст доживео је као увреду на његову част и углед. Министарство којим руководи има широк део послова и његови сарадници су навикили да прима критике и за нешто за шта ни не зна да се догодило, а у конкретном случају људи из његовог непосредног радног окружења су долазили јер су и они видели да је ово увреда, а не критика његовог рада. Он лично, са првотуженом, ван политике, последњих неколико година, нема никакве везе. Није се бавио разлогом зашто је изашао предметни текст, бавио се увредом у том тексту. Сматра да се у конкретном случају не ради о политичкој критици јер се пре свега уочава једна реченица

“једино је глупост министра Стефановића ненадмашна”, ако би се то дозволило, онда би сутра сваки контекст када некога назовете увредљивим речима била политичка критика. Волео би да види ко је то, а да је овако нешто о њему речено, прихватио да је то политичка критика његовог рада. Од значаја за чињеницу да је увређен је то, што је текст објављен у једном високотиражном дневном листу од стране аутора – првотужене, која је позната јавности и која је јако често присутна у медијима, чији се ставови често преносе. Тужио би свакога ко објави овакве текстове на исти начин. Реаговао је на оно што је аутор текста изнео, не зна да ли је аутор текста имао разлога да реагује на његову изјаву о кабловима или није било ни потребе ни разлога да га назове глупим и да је “његова глупост ненадмашна”. Да је првотужена рекла “само су аргументи министра Стефановића глупи или ненадмашно глупи” сматрао би да се односило на аргументе које је изнео, а с обзиром да је рекла “само је глупост министра Стефановића ненадмашна” сматра да је увређен он лично. Његово окружење чита „Пешчаник“, он ретко, не би износио своје мишљење о овом гласилу, а његово окружење се састоји од људи различитих на разне начине и не зна шта пресудно утиче на њихово мишљење. Њега нико није контактирао пре него што је текст објављен, сматра да делује у складу са својим законским могућностима и свакако тражи да се пресуда објави каква год она била, није сматрао да је важно да тражи одговор или исправку.

Суд је поклонио веру исказу тужиоца налазећи да је исти дат искрено и уверљиво, и да је сагласан писаним доказима изведеним у току поступка.

Првотужена Весна Пешић је у свом исказу датом у својству парничне странке на рочишту дана 27.04.2018. године, навела да је она написала предметни текст под називом “Досољавање”, где је на самом почетку текста рекла да, што се тиче случаја рушења објекта у Савамали, да је постојао извештај Заштитника грађана где је он посебно апострофирао да апсолутно постоји одговорност полиције која је суспендовала своју сопствену службу, другим речима суспендовала владавину права, тиме што није заштитила део својине, имовине која је нелегално рушена, а и друге људе који су се ту нашли, као и чуваре, учињена су бројна кривична дела приликом рушења објекта у Савамали, а да је полиција одбила да реагује. У то време када се то дешавало тужилац је био министар полиције, све ово је написано с тих разлога, јер је сматрала да је министар полиције одговоран за то што није спречено рушење једног дела главног града Србије, учињено фантомкама једног броја људи, полиција је благовремено била обавештена о томе и одбила је да реагује. За написано у спорном тексту, је сматрала да је то критика понашања министра Стефановића као министра полиције, казала је да је његово понашање неодговорно и када каже реч “глупост”, сматрала је да то значи “неодговорно вршење функције” и када се некоме уопштено каже да је “глуп”, а што се често у нашем народу догађа, не мисли се при томе да је та особа стварно глупа у смислу интелектуалних способности, већ да није добро поступила, а то је и она у предметном тексту мислила. Овде је у питању неспоразум зато што министар Стефановић и сам врло често брка своје бројне улоге, имала је прилике да чује или прочита, како је он изјавио да он “мења шешире”, другим речима улоге, да у једној прилици говори као обичан грађанин, да у другој прилици говори као потпредседник странке СНС, а у неким случајевима говори као министар полиције, значи “три шешира”. Сматра да он, док врши ту функцију, апсолутно не може у јавности да наступи као обичан грађанин. Тужилац је казао да ће, када он на телевизији каже “ево сада говорим као обичан грађанин,” колико год он то говорио, то

увек за слушаоце и за јавност значити да каже министар. Када се врши министарска функција, приватна личност је само у сопственој кући, или када са пријатељима оде на пецање. У свим другим ситуацијама он не може да се појављује као увређена приватна личност, већ може само да се спори како је вршио функцију министра полиције. Према томе, њен текст се ниједног тренутка није односио на приватну личност министра Стефановића већ на његово понашање и улогу вршећи функцију министра полиције што је било предмет њене критике, није се обраћала личности већ министру полиције. Тужиоца познаје лично, били су колеге посланици у Народној Скупштини Републике Србије, 2007-2008. године и обоје су као посланици били делегирани да представљају своју земљу у Интерпарламентарној унији, тај састанак се одржавао по правилу сваке године у Женеви. Заједно су седели у коференцијској сали и разговарали крајње пријатељски, тада га је питала "како сте се ви као један тако пристојан човек нашли у Српској радикалној странци", мисли да се тужилац сећа тог догађаја и никада са тужиоцем није била у непријатељству да би њега вређала као приватно лице. Напротив, из овог догађаја који је навела види се да има позитивно мишљење о тужиоцу као приватној личности, никаквог разлога нема да га вређа. Сматра да овај текст у сваком смислу мора да се третира по свим Законима и конвенцијама као дозвољена политичка критика у једном изузетном драматичном и трауматичном догађају као што је било рушење у Савамали. У самом спорном тексту се осврће на улогу министра Стефановића, да изгледа као да је њему додељена улога, а не да он то ради као приватно лице већ да врши улогу, да то што говори је вршење улоге по налогу који од некога добије, као да му је неко дао налог и улогу да то ради, а што је још један доказ да није вређала тужиоца лично. Навела је да је тужилац у својој изјави, а коју је она политички коментарисала, рекао да је цела та прича о Савамали спин, подразумевајући да медији спинују тај догађај, придају му већу важност него што има, а да тај догађај не заслужује да буде објављен као прва вест и да она сматра да је та изјава сасвим неодговорна зато што је то апсолутно била прва вест, сви су ту вест коментарисали, пуне су новине биле о томе, тадашњи председник Владе Александар Вучић такође је коментарисао и употребио један прилично увредљив израз "да су то урадили комплетни идиоти". У вези навода из тужбе који се односе на објашњење министра Стефановића зашто полиција није реаговала, појаснила је да није читала његов интервју, нити је истог у свом тексту цитирала, већ је препричавала његову изјаву коју је чула на телевизији, а којом је и сад прилично згранута, зашто полиција није реаговала, и колико је разумела његову изјаву, он је рекао да полиција није реаговала зато што би се могла изложити опасности јер би могла страдати од отворених струјних каблова, а да је дужност полиције и да штити своје раднике полиције и да не може да их излаже опасности. Сматрала је ту изјаву изузетно глупом, да министар полиције каже тако нешто, јер испало је да полиција постоји ради заштите саме себе, а не грађана који су звали и тражили заштиту. То је био њен коментар и зато је можда употребила речи које је употребила. У спорном тексту даље наводи да сматра потпуно непримереним да министар полиције у јавност износи нетачне чињенице, јер је исти рекао да су порушене три бараке, а порушено је 12, рекао је да су ти објекти били нелегални и да постоји 10 пресуда да су објекти нелегални, и сматра да, да је то тачно, не би било потребно да тајно ноћу под фантомкама дође нека екипа да срушши део града, него би то требало да се изведе са тих 10 пресуда, потпуно легално, по дану. Министар Стефановић у својим изјавама поводом Савамале је рекао да су ту радили и стицали новац некакви тајкуни, она у то сумња, а чак и да су радили тајкуни у овим објектима који су срушени, нико нема право да му неко ноћу руши кућу. Све ово указује да је критиковала министра, а не приватно лице. Не сећа се да

ли се у извештају Заштитника грађана помиње министар Стефановић или друга лица поименично набројана за рушење у Савамали, али Заштитник грађана није сматрао да је полиција одговорна за Савамалу, већ да је одговорна за неспречавање те акције коју је неко други наредио. Можда је у својој критици употребила мало јачи израз, али сматра да се израз „глуп“ може третирати и као супституција за израз „одговорност“, да је то уобичајен израз који је се често говори у јавности, и који употребљавају и политичари у свакодневном говору и дебати.

Суд је ценио исказ првотужене Весне Пешић и истом је поклонио веру у делу у коме је објаснила шта су били мотиви и разлози да напише текст под насловом „Досолјавање“ објављен на сајту „Пешчаник“ 13.05.2016. године, налазећи да је њен исказ у том делу био јасан и уверљив, међутим, суд није првотуженој поклонио веру у делу исказа у коме је тврдила да је израз „глупост“ употребила као пандан за „неодговорно вршење функције“ и да је исти био усмерен искључиво на критику тужиочевог рада као министра полиције, с обзиром да је у овом делу њен исказ у супротности са објављеним текстом у коме се нигде не наводи да се употребљени изрази односе на изјаве тужиоца, нити на његово деловање, већ су исти директно усмерени на тужиоца и на вређање његове личности и достојанства.

Пажљивом анализом изведенних доказа утврђено је да је дана 13.05.2016. године на порталу „Пешчаник“ чије су главне и одговорне уреднице друго и трећетужена, а издавач четвртузјени, објављен текст под насловом „Досолјавање“ аутора Весне Пешић, овде првотужене, у коме се наводи следеће: Добро, све је то проваљено. Једино је глупост министра Стефановића ненадмашна и непредвидива. Досада нисмо открили зашто је баш њему додељена улога да испадне најглупљи. Можда зато што се он увек појављује после Вучића да „запуши“ преостале рупе. И какве бисере је просуо овога пута? Изјавио је да је „спин“ то што је главна вест у Србији рушење три нелегална објекта у Савамали. Баш само три објекта? А видесмо ону гомилу шута коју багери данима уклањају, а и рушење је трајало целу ноћ. Министар је мудро додао да рушење на такав начин не сме да се дешава, али и када се деси, никако не треба да буде главна вест у Србији. Него ваљда треба да буде споредна, или да је нема као вести да маскирани људи ноћу нелегално руше центар града и врше сијасет кривичних дела. Јесте му то много глупо, али ово што следи је најглупље. На питање новинарке зашто полиција није реаговала када су унесрећени чувари и власници објекта у Савамали обавестили шта се дешава, он је рекао да полиција није смела да реагује јер није дозвољено угрожавати животе полицијаца! Могла је, каже министар, да их убије електрична струја из порушених објеката: И ето шта је испало - полиција служи томе да чува полицију. А грађани, њима шта бог да, нека их удари струја. У ствари, тако им и треба. Министар је лепо објаснио да се ради о грађанима чији су објекти служили „за стицање богатства“, да су то грађевине добијене спрегом политике и тајкуна. Вучић је већ претио да ће се испитати ко је тим тајкунима дао дозволе да подижу нелегалне објекте који сметају његовој визији Београда на води, где има све да сија и шљашти. Што да се ти „тајкуни“ багерима не растерају кад министар каже да им је десет пута одбијена легализација изграђених објеката. Баш десет пута.“ Спорни текст је објављен као реакција првотужене, која је доктор социологије, политичар и која се бави анализом друштвених и политичких збивања, на догађаје који су се одвијали непосредно пре објављивања текста а који се односе на рушење објеката у Херцеговачкој улици у Београду, у Савамали и као њена реакција на интервју који је поводом тог догађаја дао тужилац за РТС и ТВ Н1.

Наводима изнетим у спорном тексту: „једино је глупост министра полиције Небојше Стефановића ненадмашна и непредвидива“ и „до сада нисмо још открили зашто је баш њему додељена улога да испадне најглупљи“, тужиоцу је повређено достојанство личности и причињена му је нематеријална штета у виду повреде личне и професионалне части и угледа.

Одредбом члана 5 Закона о јавном информисању и медијима прописано је да се путем медија објављују информације, идеје и мишљења о појавама догађајима и личностима о којима јавност има оправдани интерес да зна, без обзира на начин на који су прибављене информације, у складу са одредбама овог закона. Ставом другим истог члана прописано је да свако има право да истинито, потпуно и благовремено буде обавештен о питањима од јавног значаја и средства јавног обавештавања су дужна да то право поштују.

Чланом 8 овог Закона прописано је да изабран, постављен, односно именован носилац јавне и политичке функције, дужан је да трпи изношење критичких мишљења, која се односе на резултате његовог рада, односно политику коју спроводи, а у вези је са обављањем његове функције без обзира на то да ли се осећа лично повређеним изношењем тих мишљења.

Одредбом члана 9 став1 овог Закона прописано је да су уредник и новинар дужни да са пажњом примереном околностима пре објављивања информације која садржи податке о одређеној појави, догађају или личности, провере њено порекло, истинитост и потпуност, док је у ставу 2 прописано да су уредник и новинар дужни да преузете информације, идеје и мишљења пренесу веродостојно и потпуно, а ако се информација преузима из другог медија – да наведу и назив тог медија.

Одредбом члана 10 Закона о јавном информисању и медијима је прописано да су установе јавних медијских сервиса и други медији који делују у складу с начелима јавних медијских сервиса посебно дужни да о појавама, догађајима и личностима извештавају правовремено и непристрасно, да омогуће изражавање идеја и мишљења која су заступљена у заједници, да подстичу на расправу у духу толеранције, о свим темама од интереса за јавност, да производе разноврсне програмске садржаје и да теже највишем нивоу квалитета услуга.

Одредбом члана 79 Закона о јавном информисању и медијима је прописано да је достојанство личности (част, углед, односно пијетет) лица на које се односи информација правно заштићено и да објављивање информације којом се врши повреда части, угледа или пијетета, односно лице приказује у лажном светлу приписивањем особина или својстава које оно нема, односно одрицањем особина или својстава које има, није допуштено ако интерес за објављивање информације не претеже над интересом заштите достојанства и права на аутентичност, а нарочито ако се тиме не доприноси јавној расправи о појави, догађају или личности на коју се информација односи.

Одредбом члана 112 истог Закона прописано је да лице на које се односи информација чије је објављивање у складу са овим законом забрањено, а које због њеног објављивања трпи штету, има право на накнаду материјалне и нематеријалне штете у

складу са општим прописима и одредбама овог закона, независно од других средстава правне заштите која том лицу стоје на располагању у складу са одредбама овог закона.

Одредбом члана 115 Закона о јавном информисању и медијима је прописано да новинар, одговорни уредник и издавач солидарно одговарају за штету насталу објављивањем информације из члана 112. став 1. овог закона, као и за пропуштање објављивања информације из члана 112. став 2. овог закона.

Одредбом члана 116 истог закона прописано је да новинар, одговорни уредник и издавач не одговарају за штету ако је информација верно пренета из јавне скупштинске расправе или јавне расправе у скупштинском телу, верно пренета из судског поступка, у складу са законом, верно пренета с јавног скупа, а новинар је поступао с дужном новинарском пажњом, садржана у документу органа јавне власти на који се примењује закон којим се уређује слободан приступ информацијама од јавног значаја, а јавност има оправдани интерес да за њу зна, објављена у емисији која се емитује уживо, а новинар је поступао с дужном новинарском пажњом.

Одредбом члана 120 став 1 овог закона прописано је да по захтеву тужиоца, у парничама по тужби из члана 101, 112 и 119 овог закона, суд налаже одговорном уреднику да правоснажну пресуду објави без коментара и без одлагања, о свом трошку, а најкасније у другом наредном броју новина, односно у другој наредној радио или телевизијској емисији од дана када је пресуда постала правноснажна.

Одредбом члана 10 Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода прописано је у ставу првом да свако има право на слободу изражавања. Ово право укључује слободу поседовања сопственог мишљења примања и саопштавања информација, идеја, без мешања јавне власти без обзира на границе. Овај члан не спречава државе да захтевају дозволе за рад телевизијских, радио и биоскопских предузећа.

Како произилази из цитираног става 1 члана 10 Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода, овим ставом предвиђена су три елемента права на слободу изражавања: слобода поседовања сопственог мишљења, слобода саопштавања информација и идеја и слобода примања информација и идеја. Ове слободе морају се оставити слободно, без мешања јавних власти и без обзира на границе. Слобода поседовања сопственог мишљења је предуслов за друге слободе које су гарантоване чланом 10 и уживају скоро апсолутну заштиту у смислу да се за њу не могу применити могућа ограничења наведена у ставу другом. Шта више, досадашња пракса Европског суда за људска права јасно наводи да у вези слободе поседовања сопственог мишљења, било каквог ограничења у односу на ово право нису у складу са природом демократског друштва. Што се тиче слободе саопштавања информација и идеја, она је комплементарна са слободом примања тих истих информација и идеја и то важи за штампана средства информисања, као и за електронске медије.

Одредбом члана 200. ЗОО прописано је да ће за претрпљене физичке болове, за претрпљене душевне болове због умањења животне активности, наружености, повреде угледа, части, слободе или права личности, смрти близског лица као и за страх, суд ако нађе да околности случаја, а нарочито јачина болова и страха и њихово трајање то

оправдава, досудити правичну новчану накнаду, независно од накнаде материјалне пгтете као и у њеном одсуству. Ставом 2. исте одредбе даље је прописано да ће, приликом одлучивања о захтеву за накнаду нематеријалне штете, као и о висини њене накнаде, суд водити рачуна о значају повређеног добра и циљу коме служи та накнада, али и о томе да се њоме не погодује тежњама које нису спојиве са њеном природом и друштвеном сврхом.

Примењујући материјалне прописе на утврђено чињенично стање, суд је нашао да је тужбени захтев тужиоца делимично основан из следећих разлога:

Наиме, током поступка утврђено је да је у тексту „Досољавање“ аутора Весне Пешић, овде првотужене, објављеним на интернет порталу „Пешчаник“, дана 13.05.2016. године, малициозно и нетачно пренета изјава тужиоца подвом нелегалног рушења објекта у Херцеговачкој улици, да предметни текст не доприноси јавној расправи о наведеном догађају и није усмерен на решење проблема, већ је усмерен на вређање и субјективну категоризацију тужиоца, на вређање његовог достојанства, угледа и части јер се у спорном тексту наводи „једино је глупост министра полиције Небојше Стефановића ненадмашна и непредвидива“ и „до сада нисмо још открили зашто је баш њему додељена улога да испадне најглупљи“. Ово с тога што су изнете квалификације лезионог карактера, тужилац је окарактерисан као неко ко је „најглупљи“ и чија је „глупост ненадмашна“, те је суд нашао да је објављивање истих довело до личне погођености тужиоца, а што је суд утврдио првенствено на основу писаних доказа у списима предмета и исказа тужиоца, које је прихватио као објективне и уверљиве.

Суд је нарочито имао у виду наводе тужених који су све време истицали да објављени спорни наводи „да је једино глупост министра Небојше Стефановића ненадмашна“ и „до сада нисмо открили зашто је баш њему додељена улога да испадне најглупљи“ заправо вредносни судови који су слободни и допуштени када имају чињеничну подлогу, а то је у конкретном случају догађај у Херцеговачкој улици у Савамали у Београду и да исти, као вредносни судови и лично мишљење аутора текста, не представљају информацију у смислу одредби Закона о јавном информисању и медијима који предвиђа да је накнаду штете могуће потраживати само и искључиво због објављене информације, али не и мишљења и личног става аутора, као и да су утужени наводи критика рада тужиоца у обављању његове јавне функције и коментар његовог деловања као министра полиције те да спорни текст представља дозвољену критику у оквиру слободе изражавања, зајемчене и Уставом Републике Србије и Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода, али налази да ови наводи тужених нису основани и да су усмерени на избегавање одговорности.

Наиме, по оцени овог суда, изнете квалификације објављене у тексту „Досољавање“ представљају прекорачење слободе јавног информисања и слободе изражавања, јер немају карактер озбиљне критике на појаве које су од интереса за јавност, већ имају тенденцију вређања и омаловажавања тужиоца. Неспорно је да новинарско мишљење може бити изражено са извесном дозом претеривања и провокације ради указивања на одређену важну друштвену тему која је од јавног интереса, као што је у конкретном случају рушење нелегалних објекта у Савамали у центру Београда и деловање надлежних државних органа и јавних функционера поводом тог случаја, али неопходно је да постоји пропорционалност између критике одређене друштвене теме и израза односно начина на

који се та критика саопштава, мора бити уравнотежен интерес обе стране – права на слободу изражавања да се обавештава о проблемима од јавног интереса и заштите угледа неког лица.

Дакле, иако је неспорно да тужени имају право да о важним друштвеним темама обавештавају јавност и изразе своје мишљење, то се не сме претворити у злоупотребу тог права, тако што ће се ради скретања пажње јавности на одређене друштвене и политичке теме, о јавним функционерима износити вредносне судове који имају за циљ дискредитацију личности тог функционера, у овом случају тужиоца и који су несумњиво лезионог карактера јер су уперени и подобни да увреде и омаловаже тужиочеву личност.

Истина је да је тужилац као министар полиције и носилац јавне функције, дужан да трпи критику која се односи на његов рад у обављању своје функције, без обзира да ли га та критика врећа, али ни у том случају слобода изражавања није неограничена, нити је јавни функционер у потпуности лишен права на лично достојанство, те медији приликом критиковања морају поштовати новинарску етику и писање мора бити примерено, без употребе увредљивих израза, уз пуно уважавање личности лица на које се критика односи и поштовање његовог права на част и углед, а што у овом конкретном случају није испоштовано, јер је написима „да је једино глупост министра Небојше Стефановића ненадмашна“ и „до сада нисмо открили зашто је баш њему додељена улога да испадне најглупљи“, дакле, приписивањем њему лично особина да је „глуп“ и „најглупљи,“ директно повређен углед тужиоца.

Суд је имао у виду и чињеницу да је спорни текст написан и објављен као реакција на тужиочеве изјаве у вези поступања надлежних органа у случају нелегалног рушења објекта у Савамали, а које је аутор текста, овде првотужена, сматрала неодговорним будући да је тужилац извештавање медија о овом догађају назвао „спином“ и навео да „полиција није могла одмах да реагује јер је због пресечених напонских каблова постојала опасност по животе полицијаца, па док се опасност не отклони“, а коју изјаву је првотужена сматрала „изузетно глупом“, како је у свом исказу навела „да министар полиције каже тако нешто, јер испало је да полиција постоји ради заштите саме себе, а не грађана који су звали и тражили заштиту“, међутим, суд налази да је оваквом слободном интерпретацијом тужиочеве изјаве, у тексту објављеним на интернет порталу „Пешчаник“, малициозно и нетачно пренета изјава тужиоца подвом нелегалног рушења објекта у Херцеговачкој улици дата у интервјуу РТС-у 12.05.2016. године, а чији је транскрипт суд прочитао у доказном поступку, те да се на овакав начин не доприноси јавној расправи о наведеном догађају.

Суд је такође, имао у виду и наводе првотужене да је она заправо имала намеру да критикује понашање тужиоца као министра полиције поводом догађаја у Савамали и да је њена намера била да укаже да је његово понашање као министра полиције неодговорно, те да је у том контексту реч „глупост“, употребљена као „неодговорно вршење функције“, међутим, када је у питању обавештавање јавности о неком догађају путем медија, па чак и изношење сопственог мишљења, по становишту овог суда, није битна намера аутора текста приликом писања текста, већ је битно како је тај текст схватио просечни читалац тог медија. Текст „да је једино глупост министра Небојше Стефановића ненадмашна“ и „до сада нисмо открили зашто је баш њему додељена улога да испадне најглупљи“ не могу

код просечног читаоца створити другачији утисак, до оног да се на овај начин тужилац директно врећа, омаловажава и назива глупим, јер је свима општепознато шта подразумева израз „глуп“ и „најглупљи“.

Све и кад постоји повећан интерес јавности да буде информисана о раду државних органа као и о лицима која обављају поверене им послове од стране државе и највиших државних функционера, то не даје за право туженима да неодговорно и непотребно објављују квалификације којима се тужилац означава као неко ко је „глуп“ и „најглупљи“ а које су подобне да нашкоде достојанству тужиоца, чак и у ситуацији када је тужилац дужан да с обзиром на посао који обавља покаже већи степен толеранције на јавну критику.

Слобода изражавања није апсолутна и може бити ограничена ради поштовања и заштите права и угледа других лица, те мора постојати сразмера између слободе медија са једне стране и тужиочевог права на достојанство личности са друге стране, а која сразмера у конкретном случају није испоштована.

Дакле, имајући у виду све наведено, суд је утврдио да је тужбени захтев тужиоца основан и да тужилац на основу члана 200 Закона о облигационим односима има право на накнаду нематеријалне штете због повреде угледа и части. Према наведеном члану Закона о облигационим односима, суд ће за претриљене душевне болове због повреде угледа и части, ако нађе да околности случаја и јачина болова и њихово трајање то оправдавају, досудити правичну новчану накнаду, независно од накнаде материјалне штете као и у њеном одсуству.

Приликом доношења одлуке у овој правној ствари, суд је водио рачуна о значају повређеног добра и циљу коме служки та накнада, али и о томе да се њом не погодује тежњама које нису спојиве са њеном природом и друштвеном сврхом у смислу члана 200 став 2 Закона о облигационим односима, те је ценио све штетне последице које су објављивањем текста који се односи на тужиоца наступисле за тужиоца и нанеле му душевни бол, а које су утврђене током поступка, имајући у виду да душевни болови због повреде угледа и части због објављивања текста у средствима јавног информисања, представљају јединствени вид штете која обухвата све штетне последице нематеријалне природе везане за личност које су проистекле објављивањем текста.

Углед и част су моралне категорије и спадају у права личности која су заштићена Уставом, Законом и међународним правним актима које је наша земљи ратификовала и које су стога саставни део унутрашњег правног поретка. Сврха накнаде због повреде части и угледа је репарација у циљу враћања угледа које је одређено лице уживало пре штетног догађаја. Част као скуп човекових врлина представља субјективну категорију која подразумева мишљење које појединац има о себи. Углед је мишљење које има ужа или шире средина о једној личности и представља објективну категорију.

Одлучујући о висини накнаде коју треба исплатити тужиоцу због повреде части и угледа, суд је ценио околност да је тужилац јавни функционер, да обавља функцију министра унутрашњих послова Републике Србије, да су поводом догађаја у Савамали, очи јавности биле упрте у њега, а да се оваквим текстом објављеним на порталу „Пешчаник“

који је јако читан, аутора – првотужене, која је често присутна у медијима и чији се ставови често преносе, нарушава његов углед и кредитабилитет за обављање ове функције и у очима шире јавности и у очима сарадника, па је Суд стао на становиште да тужиоцу треба досудити новчану накнаду због повреде угледа и части објављивањем наведеног текста, у износу од 200.000,00 динара одлучивши као у ставу првом изреке пресуде, по слободној оцени суда у смислу члана 232 Закона о парничном поступку, сматрајући да досуђени износ правичне новчане накнаде треба тужиоцу да пружи одговарајућу сатисфакцију према значају повређеног добра и тежини повреде, а у складу са чланом 200 став 1 Закона о облигационим односима.

На досуђени износ нематеријалне штете из става првог изреке, суд је тужиоцу досудио законску затезну камату на основу члана 277 Закона о облигационим односима, почев од дана пресуђења, јер је тада утврђена висина штете, па је одлучио као у ставу првом изреке пресуде.

Одлуку као у ставу другом изреке, суд је донео на основу члана 120 Закона о јавном информисању и медијима.

С обзиром да је одредбом чл.120 Закона о јавном информисању и медијима, прописано да је објављивање пресуде могуће наложити само одговорном уреднику, дакле, не и аутору текста или издавачу медија у коме је текст објављен, то је суд донео одлуку као у ставу 3 изреке пресуде.

Суд је на првом рочишту за главну расправу одржаном дана 17.03.2017. године, одбио предлог тужених да се у допуни доказног поступка прибаве списи Заштитника грађана, везано за извештај о догађају у Савамали, с обзиром да је извештај здружен списима предмета, као и предлог тужених да се у допуни доказног поступка саслушају сведоци Саша Јанковић и Марија Мали, јер исто није у вези са предметом спора.

На рочишту дана 27.04.2018. године, суд је одбио предлог првотужене да се у доказни поступак уврсти снимак емисије – интервју са Војиславом Шешељем ТВ емисија „Без цензуре“ са КТВ Зрењанин, као и предлог друго, треће и четвротуженог да се у доказни поступак уврсти као нови доказ саопштење Српске напредне странке поводом избора 2017. године, са сајта странке од 20.03.2017. године, 26.03.2017. године, 28.03.2017. године, као и пресуда Апелационог суда у Београду Гж.бр.57/17 од 21.03.2017. године, с обзиром да су тужени преклудирани у предлагању нових доказа.

На рочишту на коме је закључена главна расправа дана 10.07.2018. године, суд је ставио ван снаге решење од 17.03.2018. године о прибављању списка ВЈТ Кти.бр.60/16 поводом догађаја у Савамали и рушења објекта у Херцеговачкој улици у Београду. На истом рочишту, суд је одбио предлог првотужене да се прибаве списи Прilog ОЈТ у Београду, везано за догађаје у Савамали, за рушење објекта у ул. Херцеговачкој улици у Београду, а који списи су уступљени од стране ВЈТ како је то ближе наведено у допису од 27.06.2018. године, као сувишно и одбио предлог првотужене да се у допуни доказног поступка прочита текст објављен у „Инсајдеру“ дана 30.05.2018. године са насловом: „Суд потврдио да полиција није радила свој посао у ноћи рушења објекта у Херцеговачкој“, с обзиром да је тужена преклудирана у предлагању нових доказа.

Приликом одлучивања, Суд је ценио и остале наводе парничних странака, као и изведене доказе током поступка, али их није посебно образлагао, налазећи да су исти без утицаја на другачију одлуку суда у овој правној ствари.

Одлуку о трошковима поступка суд је донео у смислу одредбе члана 153,154 и 163 Закона о парничном поступку, а исти се односе на трошкове које је тужилац имао за ангажовање пуномоћника из реда адвоката. Суд је водећи рачуна о томе који су трошкови били нужни за вођење ове парнице, те имајући у виду успех странака у спору, обавезао тужене да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка, солидарно исплате износ од 95.100,00 динара и то: на име састава тужбе и једног образложеног поднеска износ од по 6.000,00 динара, на име заступања на пет одржаних рочишта износ од по 7.500,00 динара, на име приступа на четири неодржана рочишта износ од по 4.500,00 динара, на име такси на тужбу и пресуду износ од по 13.800,00 динара, све одмерено према врсти и вредности предмета спора, према важећој Адвокатској тарифи и Таксеној тарифи у време доношења ове одлуке, а крећући се у оквиру постављеног захтева за накнаду трошкова парничног поступка.

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:

Против ове пресуде дозвољена је жалба у року од 8 дана од дана пријема исте, Апелационом суду у Београду, а преко овога суда.

СУДИЈА
Радмила Галић

